

uzavření kupní smlouvy a že běh promlčecí lhůty k vyměření dávky jak zciziteli, tak nabyvateli počíná týmž okamžikem.

Stížnost se mýlí. Podle ustanovení odst. 3 § 13 dávk. prav. při nedobytnosti dávky u zcizitele ručí za ni nabyvatel. Z tohoto předpisu je zřejmo, že podmínkou vzniku dávkové povinnosti pro nabyvatele jest ta skutečnost, že dávka se stala na zciziteli nedobytnou. Ručení nabyvatele vzniká teprve uvedenou skutečností a nikoliv, jak stížnost míní, již uzavřením kupní smlouvy. Ručení nabyvatelovo podle odst. 3 § 13 dávk. prav. je závazek sui generis a nikoliv závazek rukojemský ve smyslu §§ 1344 a násl. o. z. o., vznikající již dnem převodu (smlouvy), jak patrně má na mysli stížnost. Vzniká-li však dávková povinnost pro nabyvatele teprve nedobytností dávky na zciziteli, pak počíná běžeti promlčecí lhůta také teprve od tohoto okamžiku a nelze proto s úspěchem tvrditi, že by promlčení dávkové povinnosti nabyvatele začalo běžeti již před vznikem této povinnosti.

Namítá-li stížnost dále, že začátek promlčecí lhůty byl by v uvedeném případě časově neurčitý a odvislý od činnosti, resp. nečinnosti úřadu při vyměření a vymáhání dávky na zciziteli, nutno jí přisvědčiti v tom směru, že okolnost ta je jistě neuspokojivá, nemůže však na uvedeném právním názoru ničeho měniti. Rovněž nemohou na názoru tom ničeho měniti další praktické úvahy stížnosti, že nabyvatel není dostatečně chráněn ani ustanovením druhé věty odst. 3 § 13 dávk. prav. a že nemá ani možnosti mnohdy zadržeti si část kupní ceny jako záruku na dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, neboť nss zkoumá pouze zákonitost nař. rozhodnutí a nemůže bráti zřetel k úvahám o účelnosti právních předpisů.

Č. 11.799.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: O preklusi nároku na přípočet nákladů spojených s provedením novostavby podle § 16 odst. 2 dávk. prav.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.729/35.)

Věc: Karolina L. v O. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Karolina L., dnešní st-lka, prodala trhovou smlouvou z 19. května 1931 svůj dům č. ... v B. manželům K. za 120.000 Kč. V přiznání k dávce, které podala zcizitelka sama bez vyzvání vyměřujícímu úřadu, uvedla jako přípočitatelné investice »stavební náklady provedené novostavby pozůstávající ze 2 jizeb, 1 kuchyně, 1 koupelny a 2 dílen«. Tyto stavební náklady však blíže nijak nevyčíslila.

Platebním rozkazem z 25. ledna 1932 byla zcizitelce vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí částkou 7.141 Kč 70 h, při čemž vyměřující úřad — pokud pro dnešní spor přichází v úvahu — uznal investice částkou 51.160 Kč podle udání stav. oddělení města Bratislavy a zvýšil celkovou dávku o 10% podle § 24 za opožděné oznámení.

V odvolání proti tomuto platebnímu rozkazu brojila st-lka jednak proti vyměření 10% dávky a jednak proti přiznané výši investic a uváděla, že stavbu domu provedla firma August N. a že stavba stála 90.000 Kč a žádala, aby investice byly uznány uvedenou částkou.

Rozhodnutím zastupitelského sboru města Bratislavy z 25. dubna 1932 bylo odvolání částečně vyhověno a 10% zvýšení zrušeno, ohledně investic bylo však odvolání zamítnuto z důvodu, že hodnota investic byla správně úřadem stanovena, když strana v přiznání neuvedla výšku nákladů a účty a jiné důkazy neprokázala.

Další odvolání proti platebnímu rozkazu podané bylo zamítnuto nař. rozhodnutím a to v podstatě z těchto důvodů: Zcizitel uvedl sice v přiznání k dávce z přír. hodn. nem., že provedl novostavbu, neúvedl však při tom jednotlivé položky, z kterých se celý náklad skládá, a ani v přiznání, ani během ukládacího řízení až do vydání platebního rozkazu nenabídl důkazy o tvrzených nákladech a nepředložil doklady o nich, v důsledku čeho ztratil nárok, aby bylo k nákladům jím uplatněným přihlédnuto. Zcizitel až v instančním postupu nabídl důkaz o uplatněných nákladech udáním firmy, která novostavbu provedla, k tomuto důkazu nepřihlédl však úřad instanční právem, neboť prekluse ve smyslu odst. 2 § 16 pravidel už nastala. Jasnému znění odst. 2 § 16 dávk. prav. může býti dán jen ten smysl, že strana, která požadované přípočty v přiznání sice uvedla, ale nedoložila hodnověrnými důkazy nebo takové nenabídla, ztrácí vůbec nárok, aby k zmíněným okolnostem bylo hleděno a že vyměřovací úřad k takto prekludovanému nároku ani hleděti nemůže. Bezdůvodná je námitka, že úřad měl stranu vyzvat k předložení dokladů a provést měřický odhad, když odst. 2 § 16 dávk. prav. součinnost prekludované strany v tom směru vylučuje a nepřipouští, aby úřad z úřední moci prováděl důkazy, které strana sama včas nenabídla. Odvolatel ve svém odvolání proti usnesení města předkládá sice účet o nákladech, zemský úřad není však povinen vzít zřetel na doklady, předložené mu po vyměření dávky, poněvadž strana nemá nároku, aby její důkazy byly hodnoceny, jestliže je podá o okolnostech, na základě kterých činí nárok na přípočty ve smyslu odst. 2 § 16 dávk. prav., až po vyměření dávky.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Žal. úřad vyslovil v daném případě preklusi nároku na přípočet nákladů spojených s provedením novostavby podle odst. 2 § 16 dávk. prav. z důvodu, že st-lka ani v přiznání, ani během ukládacího řízení až do vydání plat. rozkazu nenabídla důkazu o tvrzených nákladech a nepředložila dokladů o nich. Správnost těchto skutkových okolností, na jichž základě založil žal. úřad svůj výrok o preklusi, stížnost sama nepopírá, ani nevytýká, že prekluse nemohla nastati, ježto st-lka nebyla vyměřujícím úřadem ve vyzvání k podání přiznání na následky prekluse stanovene v odst. 2 § 16 dávk. prav. řádně upozorněna, nýbrž namítá, že prekluse nemohla nastati jednak proto, že zcizitelka v přiznání uvedla, že provedla na pozemku novostavbu a žádala za přípočet nákladů s novostavbou spojených, jednak proto, že ustanovení § 16 odst. 2 dávk. prav. nevylučuje, aby údaje v přiznání uvedené nemohly býti ještě v odvolání doplněny novými a dalšími údaji a důkazy.

Námitkám těmto nemohl nss dáti za pravdu.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 dávk. prav. náleží zciziteli, jenž činí nárok na přípočty, aby okolnosti, o které svůj nárok opírá, v přiznání uvedl a hodnověrně prokázal, jinak se k okolnostem těm při vyměření dávky nepřihlíží. Z ustanovení toho je zřejmo, že k odvrácení následků prekluse nestačí uvést okolnosti, na základě kterých se činí nárok na přípočty, v přiznání, nýbrž že je ještě nutno hned v přiznání okolnosti ty hodnověrně prokázati aneb aspoň nabídnouti o nich průvodní prostředky. Nemohl proto pouhý údaj st-lky v přiznání uvedený, že provedla novostavbu a žádá za přípočet staveb. nákladů této novostavby, uchrániti st-lku před následky prekluse, když současně s tím neuvedla číselný náklad novostavby a tento náklad ani neprokázala, ani nenabídla o něm důkazy. Vyslovil-li pak úřad za tohoto stavu preklusi nároku st-lčina, nelze v tom spatřovati nezákonnost.

Byla-li však vyslovena prekluse podle odst. 2 § 16 dávk. prav. v řízení ukládacím, platí tato prekluse pro řízení odvolací a strana nemá proto ani v řízení odvolacím nároku, aby úřad přihlížel k opožděně předloženým dokladům a st-lka nemůže proto důvodně vytýkati jako nezákonnost, že žal. úřad nevzal zřetel na doklady v odvolacím řízení předložené.

Pokud se pak st-lka dovolává pro svůj právní názor ustanovení odst. 5 § 19 dávk. prav. a z jeho znění snaží se dovoditi, že i v řízení odvolacím může strana uplatňovati nové údaje a doklady ohledně cen a investic, činí tak neprávem, neboť ustanovení odst. 5 § 19 dávk. prav. týká se zřejmě jen těch případů, kdy strana nebyla prekludována a není proto vyloučena ze součinnosti při zjišťování hodnot a přípočtů, neboť jinak, kdyby opomenutí v řízení vyměřovacím mohlo býti napraveno do-atečně v řízení odvolacím, nemělo by ustanovení odst. 2 § 16 dávk. prav. vůbec žádného významu ani smyslu. Z ustanovení odst. 4 § 19 dávk. prav., jehož se stížnost k podpoře svého stanoviska rovněž dovolává a podle něhož rozhodnutím a příkazům, vydaným před vyměřením dávky, nelze, vyjímajíc případ § 25 odst. 2, odporovati zvláštním prostředkem opravným, nýbrž teprve odvoláním proti vyměření dávky, nelze pak pro shora uvedené stanovisko stížnosti vůbec ničeho dovoditi.

Stížnost namítá konečně, že žal. úřad vyslovil neprávem, že nárok byl uplatněn až po vyměření dávky, když byl uplatněn během odvolacího řízení, a to proto, že odvolání a celé odvolací řízení je součástí vy- měřovacího řízení, takže toto není možno považovati za ukončené před vyřízením odvolání. Ani této námitce nemohl nss přisvědčiti, neboť žal. úřad, mluvě o »vyměření dávky«, měl tím zřejmě na mysli jen vyměření dávky platebním rozkazem, jímž bylo zakončeno řízení ukládací, jak výslovně v počátku svého rozhodnutí uvádí, a nikoliv vyměření dávky, které vešlo po vyčerpání všech adm. opravných prostředků v moc práva a jaké má na mysli stížnost. — — —

Č. 11.800.

O b e c n í d á v k y : Všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok vybírají se vedle dávky z nájemného a nespádají pod osvobození podle § 51 zák. č. 44/1927 Sb.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.730/35.)